

№154/260

145317
Сумська обл
Сумський р-н
с. Кекине
Буденний І.С.

Я багато років виписую і читаю газету «Сільські вісті», в ній за 9 грудня 1988р. було опублікована стаття «33-й: голод» доктора іст. наук проф. Кульчинського.

Прочитавши яку, я згадав своє дитинство і особливо голод 33 го, рішив описати те, що мені особливо запам'яталося того часу. Мені було тоді 7 років і я дуже запам'ятав які були тоді люди, одні ходили як сухі жердини, а другі так розпухали що шкіра натягалась аж синіла ось-ось полопається.

Багато тоді померло людей і в нашому селі, вимирали цілі сім'ї, в селі була така команда людей, що хоронила (закопувала в ями) померлих, на кладовище мало возили, а копали ями просто на садибах де були померлі і там їх хоронили, вкидали в яму тих що немогли ходити, були і такі, що ще ї дихали їх все рівно кидали для щоту, щитали і записували тому що, чим більше команда похоронить, більше одержить черпаків бульону-похльобки за свої труди, в 1933 році вимерло пошти пів села тоді в нашому селі було 324 двори (зараз у нас 184) (Ну правда багато виїхало з села уже пізніше особливо коли наше село «визнали» неперспективним і ліквідували в нашому селі колгосп і залишилась лише бригада.)

Ми дітлахи ходили на старе буртовище картоплі, там вигрібали в землі торішні остатки картоплі перегнившої яку приносили додому мати добавляла в ці рештки вишневого листя, тертих на ручній мельниці бурякових сімен і пекла в печі макорженики, вони були такі «смачні» я навіть як нікого в хаті не було підставлялв до печі ослінець залази у піч і крав щоб ніхто не бачив, за це мене часто била моя старша сетра їй було 12 років

Рядом з тим полем де ми собирали картоплю в кінці яру, що тягнеться аж від села, був скотомогильник і туди часто возили загиблих коней, яких тоже нічим було годувать у колгоспі. І ось там ми майже щодня дивилися страшні картини коли скидали у яму загиблу коняку на неї кидалося десятки людей з ножами, сокирами, серпами, лопатами, рубали, сіки,різали шматки м'яса,

тягнули кожний до себе, часто вириваючи один у другого, люди робились як звірі, часто після того побоїща, ще довго лежали, ослабілі люди не маючи сили піднятись, ми малюки після всього цього як всі розійшлись вишукували покидьки, що трохи нагадували м'ясо, це була велика боротьба за життя.

Ще дуже запам'ятався мені такий випадок. За нашим огородем, біля кладовища стояло дві хати (зараз їх немає) там жили люди і от одна тітка, різала людей які випадково заходили до неї в хату, вбивала їх сокирою, чоловік тож помагав. Потім з убитого обрізували м'ясо, робили котлети і ця тітка носила їх на базар у с. Річки за 7 км і там продавала, потім за ці гроші купувала собі хороших продуктів.

Її викри, коли бачили як один дід, з другої вулиці, зайшов до них і довго не з'являвся додому, його стали шукать і знайшли його одяг у хаті, а кістки (їх там було багато) у заброшеному земляному погрібі куди вони їх викидали обрізавши м'ясо. Тітку ористували і судили, вона так і не повернулась, дядько коли це все викрилось упав і так не прийшов у свідомості, помер, дівчинку, пошти мою ровесницю, забрали в патронат, вона виросла і куда-то виїхала, хата стала пустою і її розібрали на дрова.

Ось декілька спогадів з мого далекого, гіркого дитинства, які особливо закарбувались у моїй пам'яті з того страшного часу голодовки 1933 року.

З привітом, ветеран війни і праці, житель с. Кекине Сумського р-ну Сумської області.

Буденний Іван Степанович.
11/XII.88 року [підпис]